מסורת השס

נמי מאמ . הא אף הם בכלל האחתים דבשלמא הרחם דרשינן ליה בשחיטה תולין (דף מו.) דאיצטריך לפי שגתמר והפשיט ורבתו אין לי בכלל עריכה אלא נתחים שהן בכלל הפשט מניין לרבות הרחם שכבר אותו בשחיטה ולא היה בשעת הפשט ת"ל את הרחם אלא פרד בכלל המופשטים הוא ולמאי

[תולין מו:] כתבי: **דרך כבוד** . לפי שביח השחיטה מטלטל בדם הרחם: **מתני' מדשים לקטורת** . (ה) מי שלא זכה לקטורת מימיו ובגמ' מפרש מאי שנא חדשים וכך היו מכריזין קול בעזרה: **גמ' פפני שפשטרת** . לפיכך לא היו מניחין אותו לשטח: **ומא כפיב וכגיל על מזבחך** . בהאוא קרא גופיה: **מא לא שביחא** . ומסתברא דכי כתיב שבר, אלא שביחא, דאם לא כן נמצאו הכל עשירים: **דמורי** . שמורה הוראות בישראל: **מגיגא דמילגבא** . להורות כדת והלכה: **שוכה בו שמרים** . אין אין שוכה בעבודה: **כי מגיגא דמיא בקטרת** . לפי שלא שבה אדם בה: **פומא ומשמרות מתחדשות** . ומשמר שעבר שחרית אינו עובד בין הערבים: **ולמאי דסליק מדמפיין** . שהיו מפיסין בין הערבים נפישי להו פייסות: **כולהו מגפרת** (ג) . ושם מפיסין מי יזכה לשל שחרית ומי לשל בין הערבים: **הוא מעלה** (ג) **לעני המזבח** . אותו אין שוכה בו להוליכו לכבש חוזר ומעלהו לאחר זמן למזבח וכשהיו מוליכין אותו מניחין אותו מחצין של כבש למטה כדי שלא יעורב להוליכו כל הכבש והולך ושולה בכבש וכשמגיע למקום שהאיברים שם טעונין והכי תנן במסכת שקלים (דף יג.) איברי תמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח: **נאו אורח ארעא** . למיתחזי כמלך דטריח ליה מילתא: **נא ר"מ בן יעקב פיים ליה דר' יהודה** . דאמר לא היה פיים למחתה וטתן ראש פיים למחתה תחת פיים מן הכבש ולמזבח: דלא

תמיד לב:

המעלה איברים לכבש הוא מעלה אותן למזבח במאי קמיפלגי? **מר סבר** מעלי יד [נעיל כה:] **ברב עם הדרת מלך ומר סבר מקום שכינה לאו אורח ארעא.** אמר רבא לא רבי אליעזר בן יעקב איתיה ליה דרבי יהודה, ולא רבי יהודה איתיה ליה דרבי אליעזר בן יעקב, דא"ב בצרו להו פייסות, ואי משכחת תנא דתני "חמש, הדוא

גליון השס

רשי' ד"ה כל שכיחה ומסתברא כו'. עי' מנחות ב. תד"ה דלא שכיח מנחה אלא ס"ל כרב"י אלא דהכי תוספות ישנים כתן:

יהודה מחוקקי. יש מקשה אמאי לא מייתי מדכתיב בתורה דכתיב לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו (בראשית מט) וי"ל דהתם בברכה הוא דכתיב אבל מהאי קרא מייתי שכך היה שביהודה יש מחוקקים: **אלא** כהן שזכה בו שחרית זוכה בו ערבית. תימה לי והא פ"ב היה צריך להפיס ערבית בשביל שיהיו גזירין שאותם של בוקר היו בכהן הזוכה בתרומת הדשן ושני כהנים זוכין בהן בערב ואין לתרץ דמודה הוא דבשביל מפיסין לערב ולא אמא לאמוטין אלא דבהגר עטרות שם דומתן בבקר לא היו מפיסין דאם כן כי פריך בסמוך ומאי דס"ד מעיקרא נפישי להו פייסות לר' יוחנן לרבנ"י נמי חיקבי כיון דמפיסי בערב בשביל שני גזירי עלים א"כ נפישי להו פייסות והוחק הוא לומר דהכא תרי מדשן מזבח הפנימי ומטרה שהיו בפיים של תמיד השחר ולא היו בערב הם היו זוכין בגזירין בערב נמצא שלא היו צריכין להפיס בשביל הגזירין לערב כי דוחק הוא לבדות דבר זה מדעתיה אלא גרסה לרבי יוחנן פשיטא ליה דמגפרא מפיסין נמי על שני גזירין של בין הערבים כיון דאותו פיים שמפיסין לתמיד השחר מהני נמי לבין הערבים סברא הוא שיפיסו לו כמו כן לגרך גזירין של בין הערבים והא דלא תניב להו במתני' בפיים הנמי י"ל דלא תניב אלא י"ג כהנים הזוכין בו בפיים הנמי השחר של שחר אבל למאי דס"ד מעיקרא דלכל עבודה של בין הערבים חוזרין ומפיסין הוה ס"ד שבערב מפיס ע' דלמאי מפיסין ע' שחרית כיון דלא מהני פיים דשחרית לשל בין הערבים מידי ושוב ליגמא דברייתא דקתני כך מפיסין ע' ערבית משמע שבערב מפיסין

ותי"ב נפישי להו פייסות:

והתניא כדרך שמפיסין ע' שחרית. פי' והכא לא מלי לשנויי בקטורת (מדקתני ע' לשון זכר אלמא לתמיד קאמר דלי בקטורת הוה ליה למיתני "לה" לשון נקבה: **דתנן** ראב"י אומר המעלה איברים ט'. דתנן גרסינן מעלה היא בתמיד פ"ה [מ"ב] (דף נב:) ולעיל בפ"ק (דף יד:) דפריך

כרבא ר' אליעזר ליה ליה הא דר' יהודה אומר לא היה פיים למחתה אלא פליג עליה ואמר אית ליה פיים למחתה בפ"ע. ולא ר' יהודה אית ליה הא דר' אליעזר דאמר לא היה פיים לאברים להעלותם מן הכבש למזבח אלא אומר היה להן פיים בפ"ע. ולמחתה לא היה לה פיים. שאם יש אחד מהן שאומר לא היה פיים למחתה ולא לאברים שעל הכבש לא תמצא אלא ג' פייסות. ואם תמצא תנא ששנה ה' פייסות האומר

*) נפרש בגמ' ליתא כאן רק הוא כסוכה דף ס ע"ב.

תוספות ישנים

עולה נמי סכתיב בה כליל. פ"ת דכתיב בשמואל ויקח עולה אחד ואחד ויעלהו עולה כליל כו': **עולה** נמי הכתיב בה כליל. פי' ל"ל יפיסו עליה בחדשים ומצני דסא סכיחא א) דיוכלו כל אחד ואחד להתנדב עולה ולכתיב אבל קטורת אין יכולין להתנדב אלא אותה של איבר וכקטורת פירש עולה שכיחא ואין כל לאין להתנדב ולדברי קא פריך עולה אמאי לא מעכבת ואין זה סמוך מעכבת כיון שיש בה כליל כמו בקטורת: **דכתיב** יהוה מחוקק. הכי נמי כתיב מאי לאמוטי מחוקק. הכי נמי כתיב מאי לאמוטי מחוקק מבין רגליו אי נמי כתיב מאי למימר בנגינת ולא הגולה שבא מחוד כדדרשינן בבכורות (קו:) ודוד נמי ב) **אלא** כהן ט'. אמ"ג שהיה ערבית בשני בכנים כדתנן בפירקין ובחרים לא היה אלא בכהן אחד כדאמרינן מי שזכה בתרומת

א) ל"ל דיכולים: ב) ל"ל מיכודה:

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פ"ג מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ה והלכה יא:

ל ב מיי' פ"ד מהלכות תמידין הלכה ז:

לא ג ד שם הלכה ח:

לב ה ה שם הלכה ט

לג ו שם הלכה ח:

נוסח קלות מעשרות

רבינו חננאל

נותן הפרד שהוא הולב על בית השחיטה כדי לכסות בו פינוף הדם שעל בית השחיטה. וזהו דרך כבוד של מעלה: **המיים השלישי חדשים לקטרת** . ירושלמי מעשה באחד שיבשה זרועו ולא הניח לקיים מה שנאמר ישמו קטורה באפך וכליל על מזבחך ברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה. סיכן אמרו ב' כהנים מתברכין בכל פעם התורה וסכנים בפתחה ההקטיר. תנא משלם לא שנה אדם בה משום שמעשרת מי שבבר הקטיר. לפיכך היו אומרים חדשים לקטרת. שלה אע"ג דכתיב בה בליל בנביאים שנאמר ביקר שמואל שלה חלב אחר ועלה שלה בליל לה' ויזעק שמואל אל ה' כו'. שביחא. הקטרת לא שביחא. אמר רבא לא משכחת חכם שמורה אלא אי מלי דכתיב יזרו משפטיך ליעקב. אי מיששבר דכתיב ובני יששבר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל. אבל שבט יהודה אע"פ דכתיב יהודה [מחוקקי] שמורה אליבא דהלכתא לא סלקא להו. א"ר יוחנן אין מפיסין של תמיד של בקר הערבים אלא מי שזכה בו שחרית הוא זוכה בו ערבית. ומותבינן עליה והתניא כשם שמפיסין לו. כלומר לתמיד שחרית כך מפיסין לו ערבית ושנינן בשבת הואיל ומשמרות מתחדשות כרתנא") דבי שמואל משמר הרוצא עשרה תמיד של שחר ומסמרין ותנכנס עשרה תמיד של בין הערבים והבוכין כו'. וכיון שמתחלפין צריכין להפיס. הקטרת מפיסין לה בשחרית ובין הערבים. ולמאי דסליק אדשתין כי מפיסין בה